

מקור

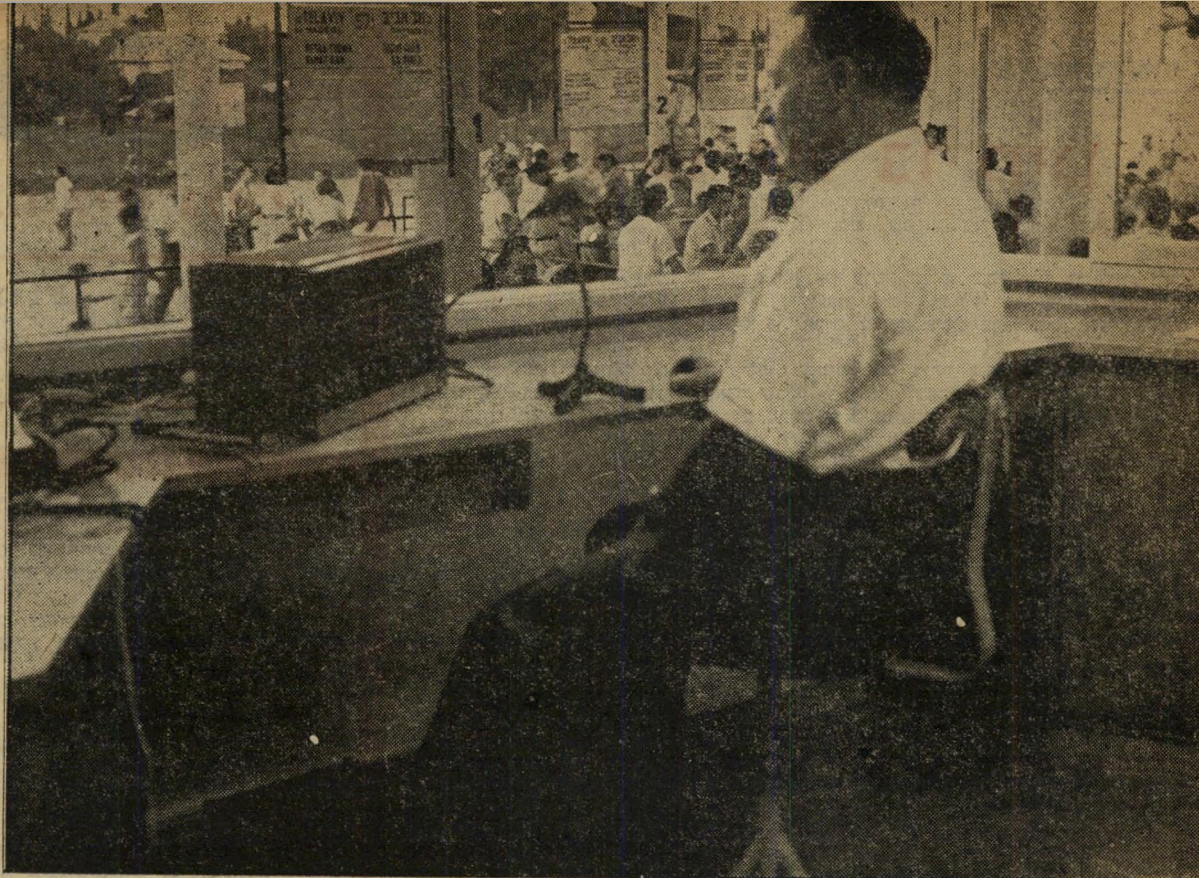
אספרסו באוניברסיטה

קורות טרימפנר אהר (מאת ב. ז. יפת, הוצאת ספריה) יכול היה להיות אוטור ביוגרפיה, לולא העלים המחבר את החתימה היהידיה שלו ג'רמימסטר הנדון; פריצתו לי-משרדי האוניברסיטה הירושלמית לשם תי-קון ציוני בנישפט קונסטיטוציוני ובמשפט בינלאומי פובלי. כתוצאה מחוזה זה, תלוי ועינד נגדו עתה משפט על שבעה סעיפי איש, כגון פריצה, זיוף וגניבת מיסמכים. בנימין זאב יפת אינו מאמין בסיסמה, הן פסע אינו משתלם. להיפך, הוא החליט להפיק את התועלת המכסימלית מן הפר-סומת, לה זכה הודות למיבצעו. ספרו הן קודם, נעליים מסומרות, נמכר כולו הודות למרשה. הספר הנוכחי הוצא על-ידו בשני תפוח עם שני סטודנטים אחרים, שגייסו יחד 2000 לירות, מתוך בטחון כי המשפט, שיתקיים בחודש נובמבר, יעזור למכירה. לרוע המזל, אין היי הסטודנטים בספר כה סוערים כמו חיו של המחבר, בנו של סגן מנהל משרד-הסעד, חיים יפת. הספר מהמה כתבי-אישום תת-הכרתי נגד ציבור הסטודנטים כולו, כי קשה למצוא בעולם חבורה כה בלתי-מעניינת, העוסקת בעניינים כה בלתי-מעניינים ודוברת דברים כה בלתי-מעניינים, כמו גיבורי ספר זה. הגיבור הראשי, גדעון, הוא הפחות מעניין שבכולם. אפילו היי-המין שלו, המעסיקים

סטודנט יפת הפשע דווקא משתעם

אותו מאוד, פרימיטיביים. די לו לראות בחורה הלובשת מכנסיים שחורים צרים, כדי שבשרו יעשה "הידודין-הידודין". אבל כי עיני עצמו הוא גבר, במובן הצברי המלא: "עם שכבניות רבות ביליתי. נטאס עד זוועה. כלפי חוץ מהנה המחשבה כי אורח-חיים זה קרוי בוהמי, אך עמוק בקפלי הי נשמה, הנאה זו דחווה. "לשונה ליקקה תנוך אזני. טעם חמצמק עמד בפי. כל אפשרות-הנאה ניטלה ממני. דומם שכבתי. אדישותי אך הגבירה תאוותה. "בואי נקוסו" ציונית. הענין היה לי לזרא." איש כזה, מובטח לו שימצא בסוף את שוש, סטודנטית למוסיקה, שהיא זעיר-בורגנית קטנה כמוהו, המכריחה אותו לל-מוד למען הבחינה, דואגת לסיפוק סדיר של כל צרכיו, כולל צרכיו המיניים ("כא-שר הכרתין, לא ידעתי שאתה תאחזקו") ולבסוף משכנעת אותו בתוקף ובעדינות שאדם הגון צריך להתחתן. הגיבור נכנע אחרי התנגדות סמלית חלושה. תאור יושלם של דור האספרסו במהדורה אוניברסיטאית. כיצירה ספרותית, ערכו של קורות טריי-מסטר אחד מפקפק. לא רק העלילה חסרת-מתח והגיבורים חסרי-אופי, אלא גם הדור-שיח מזוייף עד בלי הכר. יפת שם בפי כל שפה עברית מאומצת, יומרנית, ששום צבר לא היה מוכן להיתפס בחברתה בעודו חי. פסוק היוצא מכלל זה, המכיל את הן-הברקה היחידה בספר: "מוטב שאקדים לישון. יש לי רעיון נפלא לחלום"

רכז התנועה חולש על כל התחנה מתוך מגדל הפיקוח

נוחיות - עוד לפני הנסיעה

קריין "קול ישראל" הפסיק את שידור התוכנית, כדי להשיע ברכה מיוחדת: "אנו מברכים את קהל האורי-חיים והחברים, המשתתף ברגע זה בטכס חנוכת התחנה החדשה של "אגד" בכפר-סבא." יצחק גורן, איש יחסי-הציבור של החברה, הפסיק אף הוא את נאומו, כדי לפנות את רשת המיקרופונים להשמעת הברכה. היו שם נכבדי המקום, עשרות חברי "אגד" ומשפחור-היהם, נכבדים מכפרי המשולש שתחנה זו תשרת אותם, נציגי ההסתדרות והמנהל הכללי של משרד התחבורה. וגם כפר-סבא מפורסם: שר המסחר והתעשייה פנתס ספיר, כי, אכן, התחנה החדשה של כפר-סבא היא מיפעל גדול, חלק מיפעל ארצי גדול עוד יותר, שבמסגרתו כבר נבנו שמונה תחנות חדשות, במימון חברת "מיפעלי תחנות" שעליד "אגד". התחנות נבנו כולן בשיטת הן-מטוק - כלומר, שהאוטובוסים מעלים נוסעים כשהם חונים זה בצד זה ולא זה מאחורי זה - לשם הבטחת יעילות בתנועת הרכב, הגשת שירותים לציבור הנוסעים ואבטחתו בתאונות בתחומי התחנה. שטחה הכללי של תחנת כפר-סבא הוא שמונה וחצי דונם, ויש בה 16 רציפים. בסך הכל עלתה 400 אלף ל"י. יש בה חדרי שירותים לקהל, מיקלס גדול ומרוחה, תריסר חנויות, מנוון, מחלקת חבילות, הדרימנוחה לנהי-גים ועוד. אולם היא בנויה כך, שהנוסעים אינם צריכים להצות שום קו של תנועת-רכב. טכס הפתיחה היה סימן דרך בחיי התחבורה בארץ, לא בכך שהוסיף בניין ציבורי מפואר חדש, כי אם מפני שהדגיש עובדה חשובה מאד: שאחרי השיפורים ברכב ובתנאי הנסיעה עצמה, דואג עתה "אגד" לנוחיות הן-קהל - גם לפני שהוא נכנס לאוטובוס.

איש "אגד" אבישי דוידזון והשר פנחס ספיר

מראה כללי של התחנה החדשה בכפר-סבא, ערב חנוכתה